

Nicole Boyle Rødtnes

Elverdans

1 • Tankespinder

Alvilda

Første gang jeg brugte min evne, var jeg 10 år gammel.

Det var til en sleepover hjemme hos os. Vi havde plaget mor i ugevis for at få lov. Det havde føltes så godt endelig at kunne være normale ligesom de andre i klassen. Men under en pudekamp gik det galt. Min søster Maises natbluse gled op på ryggen og afslørede hullet.

Det lange, ovale hul, vi begge har. Det hul, man kan se igennem. Fordi vi er hule i ryggen. Fordi vi er elvere.

De andre piger skreg. De forstod ingenting.

Mor var der med det samme. Hun sikrede sig, at ingen stak af. Og mens Maise holdt dem på værelset, fortalte hun mig, hvad jeg skulle gøre. Hvordan jeg skulle kravle ind i deres sind og trække mindet ud.

”Kan du ikke gøre det?” bad jeg.

”Nej,” sagde hun. ”Alle elveres evner er forskellige. Det er kun dig, der er tankespinder. Ikke mig.”

Med tårer i øjnene gjorde jeg, som hun sagde. Jeg kravlede ind og mærkede al deres frygt og afsky.

Fandt mindet og trevlede det op, indtil der kun var små tråde tilbage.

De faldt i søvn bagefter. Og da de vågnede den næste dag, havde de glemt, hvad de havde set.

Men de havde ikke glemt følelsen. De vidste, noget var galt. Og de vidste, at det havde noget med mig at gøre.

Fra den dag af hadede de mig. Og hadet voksede til mistanke. Og mistanken lokkede ... dem til. Elverjægerne. Dem, der havde jagtet mor i årevis.

Mor var nødt til at flygte. Hun prøvede at tage os med. Men det var for svært, for farligt. Vi kunne ikke skifte udseende som hun. Så vi måtte flytte ind hos mors gamle veninde, Vera, der boede i Vallerød. Det er tre år siden nu. Og i alle de år har vi ikke set mor.

Kapitel 1

Aldrig er lang tid

Solen er på vej ned, og mørket er ved at sluge resterne af dagen. Jeg venter på en, der aldrig dukker op. Sammen med mørket kommer kulden krybende, og gåsehuden vokser frem på mine arme. Alligevel går jeg ikke ind.

Jeg tjekker min mobil. Ingen beskeder. Ingen opringning. Intet.

”Ravna, kom ind,” siger Maise. ”Vi skal til at spise kage.” Min tvillingesøster står i døråbningen til terrassen. Hendes blonde hår falder elegant over hendes spinkle skuldre.

”Bare lidt endnu ...” siger jeg.

”Hun kommer jo ikke,” siger Maise og synker ned ved siden af mig.

”Det er ikke sikkert,” siger jeg. ”Dagen er ikke ovre.”

”Det er for farligt for hende at komme,” siger Maise. ”Og det ved du også godt.”

Jeg svarer ikke. Jeg ved, hun har ret, men jeg havde alligevel håbet.

”Kom nu ind,” prøver Maise igen.

Da jeg forbliver tavs, sukker hun højt og ruller med øjnene. ”Du ved godt, du totalt ødelægger fødselsdagsstemningen lige nu, ikke?”

”Undskyld,” siger jeg.

”Vi bliver 13 år. Vi er teenagere. Det er megafedt!” Hun springer op og snurrer om sig selv. ”Desuden bliver Vera ked af det, hvis du ikke vil røre kagen.”

Jeg tvinger mig selv på benene. Maise har ret. Det er synd for Vera, hvis jeg bare surmuler herude.

Vi går ind. Vera fanger mit blik. Hun siger ikke noget, men sender mig et svagt smil, der viser mig, at hun forstår. I stuen venter kage og gaver. *13 år* står der skrevet med glasur. Tallet skærer dybe flænger i mit hjerte. Det er tre år siden, vi så mor sidst. Det var dengang, hun efterlod os hos Vera, fordi det ikke var sikkert at rejse sammen med hende.

”Ravna, jeg har noget, der kan muntre dig op,” siger Vera.

Hun henter en pakke fra det store skab i garderoben, hvor hun har alle sine garnnøgler og malerbørster og altid gemmer gaver.

”Den er fra jeres mor.”

Jeg smiler. Mor sender en gave hvert år og ringer til Vera, når hun har mulighed for det. Vi må ikke prøve at kontakte hende. Det er for farligt.

Jeg åbner langsomt pakken. Mine hænder ryster ved tanken om, at mor har pakket den ind. I pakken er der to kjoler og en lille seddel.

En kjole til hver af mine piger, står der.

”Ej, hvor er den flot!” jubler Maise.

Jeg nikker, men kan alligevel mærke tårerne presse sig på. Uanset hvor smuk en kjole mor sender, vil det aldrig være det samme. Ingen gave kan få mig til at glemme, at hun ikke er her.

”Uh, jeg prøver den.” Maise trækker med det samme sin bluse af.

Vera griner af hendes iver. Med en næsten katte-lignende bevægelse lader Maise kjolen glide ned over kroppen.

Under min kjole finder jeg et brev. *Til mine to fødselsdagspiger* står der på kuverten.

”Lyner du mig op?” spørger Maise og vender ryggen til mig. Fra midten af hendes skulderblade og ned

til hendes lænd er hullet. Jeg kan se væggen igennem det. Jeg gyser, selvom jeg selv har et magen til. Det er beviset på, at vi er anderledes. Vi er elvere. Det er derfor, mor er på flugt. Fordi der er folk, der er klar til at dræbe sådan nogen som os.

”Fortæl en historie om mor og dig som børn,” beder Maise. Hun ligger og slanger sig i kjolen fra mor. Den passer hende perfekt.

”Okay,” griner Vera. ”Svala var den smukkeste pige i hele Vallerød. Men jeg selv var nu heller ikke værst!” Vera griner og trækker hånden igennem sit lange, grå hår.

”Drengene var vilde med os. Især jeres mor selvfølgelig, men Svala ville ikke lade nogen komme nær. Men en dag sneg Harald sig ind på hende ...”

Maise lytter begejstret. Jeg ser bare på Vera. Det er underligt at tænke på, at hun og mor har været unge sammen. Da jeg så mor sidst, lignede hun stadig en i tyverne. Elvere ældes ikke. Når Maise og jeg bliver voksne, vil vi have samme problem. Vi vil aldrig kunne blive i Vallerød, for folk vil opdage det.

Vera er en af de få, der ikke blev vred eller bange, da hun opdagede sandheden. Venskabet blev kun tættere, og hun er det eneste menneske, mor stoler på.

”Og den stakkels dreng fik et gevaldigt chok, da hun smed ham i søen ...” griner Vera, og Maise griner med. Maise siger, at historierne får hende til at føle sig tættere på mor, men jeg føler bare, at hun er længere væk end nogensinde.

”Jeg tror, jeg vil gå i seng,” siger jeg.

”Sov godt, skat,” siger Vera.

”Fortæl en historie mere,” fortsætter Maise.

Og mens Vera fortæller, går jeg ovenpå. Selv bag den lukkede dør kan jeg høre Maises grin. Jeg åbner brevet fra mor.

Kære Ravna og Maise

Tillykke med fødselsdagen. Jeg ville ønske, jeg kunne være der og fejre den sammen med jer.

13 år. Tiden går alt for hurtigt. Der er så meget, jeg gerne ville fortælle jer og lære jer, men de er stadig på sporet af mig.

Så I må passe på jer selv. Nu mere end nogensinde. Jo ældre I bliver, jo smukkere bliver I også. Snart vil drengene flokkes om jer. Men I må aldrig forelske jer. Det er for farligt.

Kærlig hilsen

Mor

Jeg knuger brevet ind mod brystet. Mit hjerte hamrer af sted. Så kommer Maise. Jeg kan høre hendes lette trin på trappen. Så skubber hun døren op og smiler til mig.

”Er det brevet fra mor?” Hun har trukket det ud af mine hænder, inden jeg når at svare. Hun sætter sig ved min side i sengen og skimmer det hurtigt. Så trækker hendes bryn sig sammen i en dyb rynke.

”Vi må aldrig forelske os ...?” hvisker hun alvorligt.

Jeg nikker.

”*Aldrig* er virkelig lang tid,” siger hun.

”Ja,” hvisker jeg og tænker på Noah fra skolen. Og på den sitrende fornemmelse, jeg får i hele kroppen, når han ser på mig.

”Især for sådan nogle som os,” fortsætter Maise. Stilheden summer imellem os.

”Har du prøvet at være forelsket?” spørger jeg stille.

”Mhm,” siger hun.

”Har du?” siger jeg ivrigt. ”I hvem?”

”Thor,” siger hun.

”Thor?” siger jeg. Han er på hendes dramahold i skolen. Og han var nok den sidste, jeg havde regnet med, hun ville blive forelsket i. Thor laver ikke andet end at fyre dårlige jokes af og spille cool.

Hun sukker.

”Det var en kæmpe fejl. Han er en total idiot, så nu er jeg ikke forelsket i ham mere.”

”Kan man godt det?” spørger jeg. ”Altså bare holde op med at være forelsket?”

”Ja da, når fyren er en idiot, så er det let nok,” siger hun og griner.

Jeg svarer ikke. Jeg tænker bare på Noah igen. Kan jeg mon holde op med at være forelsket i ham?